

Remus Boldea

Degeaba ai citit atâtea cărți

Remus Boldea

Degeaba ai citit atâtea cărți

– povestiri –

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Carmen Eberhat

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOLDEA, REMUS

Degeaba ai citit atâtea cărți : povestiri / Remus Boldea. - București :
Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2579-1

821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2579-1

NOTA AUTORULUI

Cu excepția textului intitulat *De ce să fii fals?*, toate povestirile din volum reprezintă o lucrare de ficțiune. Asemănările cu persoane, situații și locuri din viața reală (orice ar însemna „real” aici) sunt pur întâmplătoare.

Da, da, așa e, aveți dreptate, într-adevăr e o plăcere să-i lași pe alții să creadă că te-au jignit.

Foarte bine ați spus, nimeni, cred, n-ar fi putut găsi cuvinte mai potrivite. Așa e, da, așa! Toată viața am simțit o plăcere să mă consider ofensat, numai așa, de dragul plăcerii estetice, fiindcă uneori nu este numai plăcut să faci pe ofensatul, dar și frumos totodată, e un lucru pe care ați uitat să-l spuneți, preaînalte stareț. Da, da, frumos! Trebuie să-mi notez asta la mine în carnet!

Feodor Dostoievski — *Frații Karamazov*

O zi desăvârșită pentru trei dinți din față

Cred că m-am apucat de citit dintr-un soi de incapacitate. Nu eram bun la fotbal, iar la școală învățam cel mult mediocru.

Probabil că Dumnezeu mi-a observat lipsa cronică de talent, apoi s-a scărpinat în barbă, și-a stat un pic pe gânduri. „Cu ce să-l ajut pe puștiul ăsta care, la nici 16 ani, chelește?” Poate că i-am părut simpatic, pentru că a chemat un înger care ardea gazul de pomană și i-a zis: „Du-te la fraierul ăla mic și pune-i o carte în mână, să vedem ce iese”. Cred că a fost destul de dezamăgit când s-a uitat în mintea mea și și-a dat seama că nu prea înțeleg mare lucru din *Trei dinți din față* a lui Marin Sorescu. Aia a fost prima carte pe care țin minte că am citit-o cap-coadă. O citeam seara în bucătărie. La un moment dat mama s-a trezit să se ducă

la baie și s-a speriat când m-a văzut cu o carte în mână. Mai ales că în biblioteca din apartamentul nostru existau doar milieuri și bibe-louri. Nicio carte. Nici măcar Biblia. Dar îmi închipui că pe Dumnezeu nu L-a deranjat că nu aveam bestsellerul Lui pe raft. În plus, chiar cred că a apreciat că m-am străduit o săptămână să termin de citit romanul lui Sorescu, chit că n-am înțeles decât o singură scenă din 500 de pagini. O țin minte și acum. E vorba despre un tip care vrea să se sinucidă, dar înainte de asta își dă seama că-i e foame, așa că se duce într-un birt și comandă niște cârnați cu varză călită + 2 beri, iar după ce mănâncă vede viața altfel și n-o mai face.

Dumnezeu l-a chemat iar pe înger și i-a zis: „Dă-i ceva mai ușor, un Sven Hassel, un Dan Brown, un Stephen King, știi la ce mă refer“. Nu cred că îngerul știa la ce se referă Dumnezeu, da' a dat aprobator din aripi și a făcut ce i s-a zis.

În sfârșit pricepeam ce citeam! Mai mult decât atât, faptul de-a trece cu ochii peste cuvintele tipărite a început să-mi producă plăcere fizică. Apoi Dumnezeu i-a zis îngerului să-mi scoată în cale *De veghe în lanul de secară*. Și abia atunci magia s-a produs. Am simțit-o în

tot corpul. Citeam și nu-mi venea să cred cum se dizolvă singurătatea. Mi se părea că Holden Caulfield nu înțelege de ce a fost aruncat în viața asta fără să i se ceară părerea. Exact ca mine.

Oamenii fără probleme

1.

Tata are un prieten care umblă cu toți banii la el. Îl cheamă Elvis. Când vine nota, își scoate sulul de bancnote din pantalonii de trening și se pregătește să achite. Tata parează instant intenția.

— Las' că dau io, zice și scoate câteva bancnote din buzunar.

Deși n-are deloc fizic de sportiv, tata poartă doar pantaloni de trening. Elvis e mai îndreptățit să se îmbrace sport. Se duce săptămânal la fotbal cu colegii de la carieră. În schimb, singura formă de sport pe care o practică tata e mersul cu bicicleta.

Elvis e cu cinci ani mai mic decât el. Are o constituție athletică, părul cărămiziu și... foarte, foarte soios. Nu vreau să exagerez, dar arată

de parcă ar fi stat cu capul deasupra unei oale aburinde prea mult timp. În schimb, tata e mai înalt și mai gras, iar fruntea i se extinde constant.

Deși Elvis e prietenul lui, tata nu prea crede în prietenie.

— Nu există prietenie, îmi zice de fiecare dată când mă întorc din oraș după ce m-am văzut cu niște prieteni. Toată lumea vrea să te facă, mai adaugă el.

— Păi, și Elvis? îl întreb.

— Elvis n-a mai dat niciun semn. Tot io tre' să-l sun.

— De ce nu-l suni?

— Tot io să-l sun?

E ciudat cum într-o relație de prietenie pot să apară — uneori — aceleași probleme ca într-o relație amoroasă. Până la urmă, e vorba de iubire și-n prietenie.

Discuția asta are loc într-o pizzerie din Motru. Nu e prima dată când venim aici. Ultima oară am fost acum două luni, înainte de Crăciun. La masa din colț sunt mereu aceiași cinci oameni care beau și vorbesc căcaturi. De fiecare dată când venim aici mă simt de parcă am dat *resume* la un film început de mult.

— Am făcut copii pentru că așa se făcea atunci, nu realizam ce se întâmplă, îmi zice tata.

— A, deci io-s produsul presiunii sociale.

— Da, zice tata și râde.

Râd și eu, dar, în același timp, simt un mic junghi sub coaste.

Subiectul discuției e iscat de un clip pe WhatsApp trimis de soră-mea. E babysitter pentru o fetiță din București. Faza stranie e că Sofi (adică fetița asta) seamănă foarte mult cu Ade (adică soră-mea) când era mică.

— Cică pe nepoți îi iubești mai mult decât pe copiii tăi, zice tata după ce toarnă Heineken în pahar.

Deși nu știu dacă-i neapărat adevărat, îi zic:

— Nu simți că poți să greșești foarte mult dacă nu-s ai tăi.

Dar nu mai contează, pentru că vine pizza. Mereu împart cu tata o pizza, niciodată nu ne luăm separat. Avem o înțelegere încă de acasă. Dacă e chelnerița speriată de P.O.S, plătește el cash, iar dacă e chelnerița care pare mai deșteaptă, plătesc eu cu cardul. Tata e îngrozit de plata cu cardul, mereu are impresia că o să i se ia mai mult din cont.

De data asta pizza este adusă de tipa mai inteligentă, așa că tata e și mai fericit. Nu-i neapărat zgârcit, doar că îi place să i se facă cînste. Până la urmă, cui nu-i place?

Tata pune straturi abundente de ketchup picant.

— Vezi, nu exagera cu ăla, îi zic.

Tata zice cu gura plină:

— Io mai mult pentru ketchup am venit.

„Orice te ține departe de nefericire“, gîndesc, dar nu-i zic.

— ăsta-i antidepresiv, zice tata.

Se referă la combinația de bere cu pizza. Rădem amîndoi. Altă soluție nu prea avem.

Tata chiar a suferit de depresie. S-a întîmplat într-o perioadă cînd, în orașul nostru, nimeni nu știa ce-i aia.

2.

Totul a început cînd eu aveam cinci ani, iar tata a zis o glumă la care n-a rîs nimeni.

Țin minte că eram la o nuntă. Mai mulți bărbați îmbrăcați în costume cu un număr mai mare îl ascultau cu interes, însă la final doar tata a izbucnit în rîs. Și-a vărsat vinul din paharul de plastic pe cămașa descheiată, apoi zbang! A picat din picioare, a dat cu capul de

masă, și-a spart arcada, și-a început să sângereze. Mult. Avea și de unde.

Tata a fost tot timpul gras. L-au ridicat cu greu și l-au dus la spital.

A doua zi s-a întors fără niciun chef de glume. Inițial, nimănui nu i s-a părut ceva anormal. Până la urmă trebuie să lucrezi mai mult pe material, asta e, câteodată lumea nu râde, nu-i o tragedie.

Odată întors de la spital, lacrimile au început să-i curgă încontinuu, deși pe față n-avea nicio expresie. Dormea mult, abia se ducea la baie, mânca numai în pat.

Bunicii l-au luat la țară, au zis că are nevoie de odihnă, iar eu am rămas trei zile doar cu mama acasă. În perioada aia mă chinuiam să-mi leg șireturile. Nu eram prea bun la asta. Mama îmi arătase tehnica de vreo zece ori, dar nu eram deloc în stare să fac buclele alea așa de mișto cum le făcea ea. Așa că, în dimineața următoare, înainte să mă duc la grădiniță, mama mi-a zis:

— Leagă-ți șireturile.

Am încercat să le leg, dar n-am reușit.

Mama mi-a zis din nou:

— Leagă-ți șireturile!

Am încercat din nou. Parcă, în loc de șireturi, se înnodau degetele mele.

Mama n-a zis și-a treia oară. În schimb, a început să mă plesnească peste față și să-mi zică:

— De nimic nu ești în stare.

S-a plecat și mi-a strâns șireturile cu putere. Când am ieșit din casă parcă pășeam pe ace. Atât erau de strânse.

După trei zile, tata a revenit la apartament. Lacrimile îi curgeau ca apa de la un robinet stricat. M-a luat în brațe, apoi m-a pus pe genunchi și mi-a zis:

— Nu plâng, mă prefac.

Asta a fost perioada când tata mi-a zis adevărul despre filme. Ne uitam împreună la *Soldatul Universal*, iar Dolph Lundgren, tipul ăla blond plin de mușchi, ciuruia vietnamezi cu mitraliera la foc continuu. Atunci tata mi-a zis:

— Vezi că ăștia de la televizor nu mor în realitate, nu-ți face griji.

„Cum adică?” am vrut să zic, dar gloanțele alea țâșnind din mitraliera *Soldatului Universal* mă fascinau prea tare, ca să-i cer mai multe detalii.

Doar că, la scurt timp după discuția asta, tata s-a închis iar în el însuși. Așa că mama și bunicul patern l-au dus pe la toate bisericile de pe-o rază de cincizeci de kilometri. Peste tot acțiunea se întâmpla după același scenariu: preoții ziceau plictisiți vreo două-trei rugăciuni, desenau cu mâna câteva cruci în aer, apoi îi trimiteau acasă.

Poate că n-ar fi trebuit să văd lucrurile astea, dar maică-mea nu-i prea suporta pe bunicii din partea lui tata, așa că nu avea chef să mă lase cu ei. Ce-i drept, tataie obișnuia să-i ascundă fierul de călcat de teamă că o să dea foc la casă.

Mulți ani mai tâziu mama mi-a zis:

— Aveam 23 de ani. De la 12 ani găteam pentru zece oameni. Atunci i-am zis lui tac-tu că în casa aia nu se poate sta. L-am luat și-am plecat la oraș.

Cum mersul la biserică n-a dat niciun rezultat, mama a trebuit să o convingă pe baba Samanta să-l ajute pe tata.

Samanta era o vrăjitoare de vreo 80 de ani renumită pentru eficiența descântecelor și-a blestemelor ei. Pielea zbârcită îi curgea în valuri pe față și avea un șirag de mărgele

înfășurat atât de strâns în jurul gâtului, încât nu puteam s-o privesc fără să mă sufoc.

L-au dus pe tata din nou la țară și l-au închis în camera bună împreună cu hoașca aia. Afară era deja toamnă, ploua mărunț și n-aveam ce altceva să fac decât să mă uit la televizor. Cum n-aveam cablu, TVR1 era singurul post la care mă puteam uita. Și acolo de vreo două ore arătau niște imagini cu un avion care intrase într-un zgârie-nori din New York, după care s-a prăbușit într-un nor gigantic de praf.

Dacă erai atent, puteai să vezi niște punctulețe mici pe ecran înainte ca zgârie-norul să dispară într-un morman de pietre, metal, sticlă și (probabil) oase. Punctele alea erau, de fapt, oamenii care săreau din clădire. Atunci mi-am amintit de ce îmi zisese tata: „Vezi că ăștia de la televizor nu mor în realitate, nu-ți face griji“.

Nu mai aveam niciun chef să mă uit la televizorul ăla alb-negru. Îmi venea să mă piș. Am străbătut holul până la ieșirea din casă. Când am trecut prin dreptul camerei bune am auzit niște horcăieli foarte asemănătoare cu cele pe care le auzeam de Crăciun când se tăia porcul.

M-am dus în dreptul ușii și m-am uitat pe gaura cheii. Erau lumânări și flori de busuioc împrăștiate peste tot în cameră. Samanta avea un fel de sutană pusă pe capul lui taică-miu. El stătea în genunchi ca la spovedanie. În fața lui era o găleată de tablă foarte asemănătoare cu găleata pe care o folosea bunica să mulgă vacile. Tata își băga degetele pe gât, iar Samanta rotea o lumânare deasupra cheliei lui. În tot timpul ăsta, babei i se mișcau buzele a rugăciune. N-am apucat să văd tot spectacolul pentru că m-am trezit cu maică-mea în spațele meu:

— Ce cauți aici? m-a întrebat.

„Vreau să mă piș!” am vrut să-i zic, dar am început să plâng ca fraieru’, nu știu de ce.

Mama mi-a zis:

— Nu mai pișa ochii și du-te de aici.

M-am dus înapoi în camera cu televizorul. Se prăbușise și al doilea turn.

A doua zi am aflat, din discuțiile alor mei, că Samanta venise să scoată argintul viu din tata. Știam ce-i ăla argint, nu eram chiar așa prost, dar îmi dădea cu virgulă alăturarea asta de cuvinte: „argint” + „viu”. Din puțină experiență acumulată până atunci, mi-am dat seama că nu-i în regulă s-o întreb pe

maică-mea ce înseamnă chestia asta. Cel mai probabil m-aș fi trezit cu o palmă peste față. Așa că în dimineața aia am așteptat cuminte clătitele.

Eram toți la masă, mama făcea clătite pe care le mâncam de cum le punea pe farfurie. Tata citea ziarul.

— Țștia-s tâmpiți, au umplut ziarul cu atentatul ăsta, a spus tata.

După ce a halit o clătită aburindă, a zis în continuare:

— Fata de la pagina cinci e acu' la pagina nouă.

3.

În fine, acum am aproape 30 de ani și pedalez pentru prima dată cu taică-miu. Suntem pe un drum de țară recent asfaltat. Tata ocolește cu eleganță peticele de balegă. Mie nu-mi prea iese, pe vreo două le iau din plin.

Trecem pe lângă case dărăpănate, curți în paragină și cioturi de vile. Ajungem în dreptul unui cimitir mic cât o grădină de zarzavaturi, iar tata îmi zice:

— Uite, aicea sunt oamenii fără probleme.

Trebuie să mă dau câteva clipe jos de pe bicicletă ca să râd. Tata-i în continuare cu mult